

Nr 92.

Av fru **Hellström**, om förhöjt pensionsunderlag för förre arbetsläraren vid dövstumskolan i Härnösand *N. P. Nilsson*.

Genom beslut vid 1937 års riksdag övertog staten ansvaret för dövstumsundervisningsväsendet här i landet. Sedan skolöverstyrelsen verkställt utredning rörande de erforderliga åtgärderna för beslutets genomförande från och med den 1 juli 1938, togs frågan upp i proposition nr 212 vid 1938 års riksdag.

Rörande de dåvarande ordinarie lärarnas övergång till de statliga dövstumskolorna hade skolöverstyrelsen bl. a. anfört följande:

Det måste anses, att de nuvarande ordinarie lärarna vid dövstumsskolorna intoge en sådan rättslig ställning gentemot landstingen, att de inte kunde entledigas utan måste bibehållas vid de förmåner, som tillförsäkrats dem i egenskap av ordinarie lärare. Till dessa förmåner hörde i främsta rummet rätt till avlöning och pension samt erforderlig tjänstårsberäkning.

Departementschefen anförde rörande denna fråga följande:

»Överstyrelsen synes jämväl hava förutsatt, att kompensationen i förekommande fall skulle utgå för minskning i pensionsförmånerna. Intill dess det visats, att en sådan minskning kommer att inträda, anser jag mig icke böra framställa något förslag i detta hänseende.»

Bland de av staten övertagna dövstumskolorna befann sig den i Härnösand, för vilken Västernorrlands läns landsting tidigare varit huvudman. Arbetsläraren Nils Petter Nilsson vid denna skola avgick i juni 1950 från sin befattning efter uppnådd pensionsålder. Han hade då 23 tjänstår.

Den 25 augusti 1950 företog Kungl. Maj:t beslut angående Nilssons pension. Skolöverstyrelsen hade i ett utlåtande framhållit att, därest icke dövstumsväsendet förstatlignats, Nilssons pensionsunderlag skulle ha varit 3 816 kronor före 67 år och 3 144 kronor efter denna ålder. Dessa belopp hade även tillstyrkts av skolöverstyrelsen.

Statskontoret hade emellertid ansett att den tid av 11 år och 6 månader varunder Nilsson varit anställd vid dövstumskolan före förstatlignandet icke skulle medräknas helt utan endast till $\frac{2}{3}$, varför Nilsson icke borde tillgodoräknas mer än 7 år och 8 månader för denna tid. Kungl. Maj:t beslöt i enlighet härmed, och Nilsson medgavs ett pensionsunderlag å 2 988 kronor för tid före 67 års ålder och 2 472 kronor för tid därefter.

Av det tidigare anförda framgår, att skolöverstyrelsen vid framläggandet av sitt förslag 1938 förutsatt, att de ordinarie lärarna vid dövstumskolorna icke skulle försättas i sämre ställning genom förstatlignandet. Av departementschefens uttalande 1938 synes också framgå, att detta icke heller

var hans avsikt. Den försämring för Nilsson i pensionshänseende, som uppkommit genom att riksdagen icke 1938 eller senare fattat något beslut i den år 1938 ifrågasatta riktningen, torde sålunda icke vara avsedd. Under sådana förhållanden synes det mig rimligt och rättvist att riksdagen beslutar sådan höjning av Nilssons pensionsunderlag att vederbörlig rättvisa åstadkommes.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta att f. d. arbetsläraren Nils Petter Nilssons pensionsunderlag måtte beräknas efter hela hans tjänstgöringstid, 23 år, och alltså fastställas till 3 816 kronor för tid före 67 års ålder och 3 144 kronor för tid därefter.

Stockholm den 22 januari 1952.

Ruth Hellström.
